Uddrag af vejledning om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder

Nr. 10324 af 14. december 2017

Kapitel 1

Hjælpemidler og forbrugsgoder til borgere med midlertidig funktionsnedsættelse

Serviceloven

§ 113 b. Kommunalbestyrelsen kan yde støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder i en tidsbegrænset periode til personer med midlertidigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, hvis betingelserne for støtte i § 112, stk. 1, eller § 113, stk. 1, i øvrigt er opfyldt. Støtten ydes i alle tilfælde som naturalhjælp uden egenbetaling for borgeren.

Stk. 2. Der kan alene ydes støtte efter stk. 1 til det pågældende hjælpemiddel eller forbrugsgode én gang inden for samme tidsbegrænsede periode.

10. Kommunalbestyrelsen kan efter servicelovens § 113 b, stk. 1, beslutte at yde støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder i en tidsbegrænset periode til borgere med midlertidigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, hvis betingelserne for støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder i øvrigt er opfyldt, jf. punkt 7-9. Støtten ydes i alle tilfælde som naturalhjælp uden egenbetaling for borgeren, uanset om der søges om støtte til et hjælpemiddel eller et forbrugsgode.

Ved midlertidigt nedsat funktionsevne forstås, at der inden for en overskuelig fremtid vil være udsigt til bedring af de helbredsmæssige forhold, og at der alene i en tidsafgrænset periode vil være et behov for at afhjælpe følgerne af den nedsatte funktionsevne.

Bestemmelsen finder anvendelse på alle typer af hjælpemidler, det vil sige såvel engangshjælpemidler som genbrugshjælpemidler. Da hjælpen ydes som naturalhjælp, finder fritvalgsordningen på hjælpemiddelområdet ikke anvendelse.

Da støtten til forbrugsgoder efter servicelovens § 113 b ydes som naturalhjælp uden egenbetaling for borgeren, finder de i øvrigt gældende regler om udmåling af støtte til forbrugsgoder ikke anvendelse. Det betyder f.eks., at borgeren ikke skal betale 50 pct. af prisen på et standardprodukt af den pågældende art, ligesom det ikke er et krav, at udgiften udgør mindst 500 kr., før der kan ydes hjælp. Dog kan der ikke ydes hjælp til forbrugsgoder, der normalt indgår i sædvanligt indbo. Reglerne om udmåling af støtte til forbrugsgoder er omtalt i kapitel 7 i denne vejledning.

11. Efter servicelovens § 113 b, stk. 2, kan der alene ydes støtte til det pågældende hjælpemiddel eller forbrugsgode én gang inden for samme tidsbegrænsede periode. Hvis der er tale om to eller flere indbyrdes adskilte perioder, vil der kunne ydes støtte én gang i hver periode. Der er derimod intet til hinder for at yde støtte til flere forskellige hjælpemidler og forbrugsgoder én gang inden for samme periode.

At der har været ydet midlertidig støtte efter servicelovens § 113 b ud fra en vurdering af, at borgerens funktionsnedsættelse er midlertidig, er ikke til hinder for, at der efterfølgende kan ydes støtte efter bestemmelserne i §§ 112 eller 113 om hjælpemidler eller forbrugsgoder til borgere med varige behov, hvis funktionsnedsættelsen senere viser sig at være varig. Hvis borgerens funktionsnedsættelse allerede fra begyndelsen af forløbet kan anses som varig, skal der ydes støtte efter servicelovens §§ 112 eller 113 om hjælpemidler eller forbrugsgoder til borgere med varige behov.

12. Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om midlertidig støtte ud fra en konkret og individuel vurdering af borgerens behov. Det skal fremgå af afgørelsen, for hvor lang en periode det pågældende hjælpemiddel eller forbrugsgode tildeles. Det er kommunalbestyrelsen, der foretager denne vurdering på baggrund af en konkret og individuel bedømmelse af de foreliggende oplysninger i den enkelte sag, herunder også lægelige oplysninger. Kommunalbestyrelsens afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen efter reglerne herom i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

13. Servicelovens § 113 b vil f.eks. kunne finde anvendelse for en borger i et rehabiliteringsforløb, som kommunalbestyrelsen låner en el-scooter i en tidsbegrænset periode på f.eks. to måneder med henblik på, at borgeren kan fastholde kontakten til arbejdsmarked, uddannelse eller sociale relationer. Derimod vil bestemmelsen ikke kunne finde anvendelse, hvis en borger er i et behandlingsforløb på grund af et brækket ben og midlertidigt har behov for at benytte kørestol eller albuestokke. Her vil kørestolen eller albuestokkene skulle udleveres af sygehusvæsenet, jf. cirkulære om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet, idet der i denne situation vil være tale om behandlingsredskaber. Bestemmelsen i servicelovens § 113 b ændrer således ikke på det generelt gældende princip om sektoransvar, hvorefter den sektor, der stiller en ydelse til rådighed for borgerne, har ansvaret for at sikre, at denne ydelse også er tilgængelig for borgere med funktionsnedsættelse.

Kapitel 3

Forenklet sagsbehandlingsprocedure i enkle og entydige sager

Serviceloven

§ 113 a. Kommunalbestyrelsen kan i enkle og entydige sager om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder beslutte at træffe afgørelse alene på baggrund af den modtagne ansøgning. I disse tilfælde skal ansøgningen indeholde de oplysninger, der er nødvendige for afgørelsen, og en erklæring på tro og love om rigtigheden af disse oplysninger eller anden relevant dokumentation herfor.

27. Efter servicelovens § 113 a kan kommunalbestyrelsen i enkle og entydige sager om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder beslutte at træffe afgørelse alene på baggrund af den modtagne ansøgning. I disse tilfælde skal ansøgningen indeholde de for afgørelsen nødvendige oplysninger og en erklæring på tro og love om rigtigheden af disse oplysninger eller anden relevant dokumentation herfor. Det er fortsat kommunalbestyrelsens ansvar at sikre, at de nødvendige oplysninger foreligger.

Bestemmelsen giver således kommunalbestyrelsen mulighed for at vælge at sagsbehandle og visitere i enkle, entydige sager alene på baggrund af en ansøgning (det være sig digital, telefonisk eller personlig) fra en borger om hjælpemidler eller forbrugsgoder. Der skal dog herved gøres opmærksom på, at for ansøgninger om hjælpemidler er der krav om obligatorisk digital selvbetjening, jf. servicelovens § 112 a.

Den forenklede sagsbehandlingsprocedure gælder ved førstegangsansøgninger, men derimod ikke i sager om genbevilling.

28. Ved enkle og entydige sager forstås sager, hvor borgerens funktionsnedsættelse er åbenbar, og hjælpebehovet er relativt entydigt. Det er dermed en vurdering af funktionsnedsættelsen og de deraf affødte hjælpebehov, der er afgørende, men derimod ikke typen af hjælpemiddel. Som et eksempel på sådanne sager kan nævnes en borger med et synshandicap, der søger om en mobilitystok eller en borger med nedsat gangfunktion, der søger om en rollator. Den forenklede sagsbehandlingsprocedure er en mulighed for kommunalbestyrelsen, som den frit kan vælge, om den vil gøre brug af eller ej. I de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen vælger ikke at

anvende proceduren, finder de generelt gældende sagsbehandlingsregler fortsat anvendelse, herunder retssikkerhedslovens regler om sagsbehandling. Kommunalbestyrelsens afgørelse om støtte til et hjælpemiddel eller forbrugsgode kan påklages til Ankestyrelsen, uanset om kommunalbestyrelsen har valgt at benytte den forenklede sagsbehandlingsprocedure eller ej.

Hvis kommunalbestyrelsen vælger at anvende den forenklede sagsbehandlingsprocedure, betyder det, at sagen alene behandles ud fra de oplysninger, der er i ansøgningen. Borgerens ansøgning vil derfor som led i sagsoplysningen skulle indeholde de for afgørelsen nødvendige oplysninger og en tro og love-erklæring i forhold til rigtigheden af de indberettede oplysninger. Alternativt til en tro og love-erklæring kan borgeren ved ansøgningen vedlægge anden relevant dokumentation f.eks. i form af lægelige oplysninger, som kan indgå i en efterprøvning eller stikprøvekontrol af sagerne og indgå f.eks. ved revisionen.

29. Den forenklede sagsbehandlingsprocedure berører ikke de betingelser, som skal være opfyldt for at yde støtte til hjælpemidler eller forbrugsgoder, herunder f.eks. betingelsen om varig funktionsnedsættelse og væsentlighedskriteriet. Udmålingen af støtte berøres heller ikke f.eks. reglen om støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Kommunalbestyrelsen skal dermed fortsat sikre, at borgeren får tildelt det bedst egnede og billigste hjælpemiddel ud fra en vurdering af borgerens hjælpebehov, ligesom kommunalbestyrelsen skal yde den nødvendige tilpasning af hjælpemidlet og instruktion i dets anvendelse. F.eks. vil en borger med nedsat gangfunktion, der har fået bevilget en rollator efter den forenklede sagsbehandlingsprocedure, fortsat skulle have stillet den bedst egnede og billigste rollator til rådighed og tilbydes tilpasning og instruktion.

Hvis en borger har gjort brug af kommunens digitale løsning til forenklet sagsbehandling ved ansøgninger om hjælpemidler og forbrugsgoder, skal borgeren være opmærksom på selv at kontakte kommunalbestyrelsen særskilt med anmodning om øvrig støtte, idet en digital løsning ikke nødvendigvis indebærer, at en sagsbehandler har forholdt sig til, om ansøgningen giver anledning til iværksættelse af andre indsatser efter serviceloven. Men hvis kommunalbestyrelsen bliver opmærksom på, at borgeren på grund af et udækket hjælpebehov kunne have behov for øvrig hjælp, har kommunalbestyrelsen pligt til at foretage den fornødne sagsbehandling i denne anledning.

Kommunalbestyrelsens beslutning om at gøre brug af den forenklede sagsbehandlingsprocedure er et processuelt skridt og kan dermed ikke påklages til Ankestyrelsen.

Se hele vejledningen: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=196844